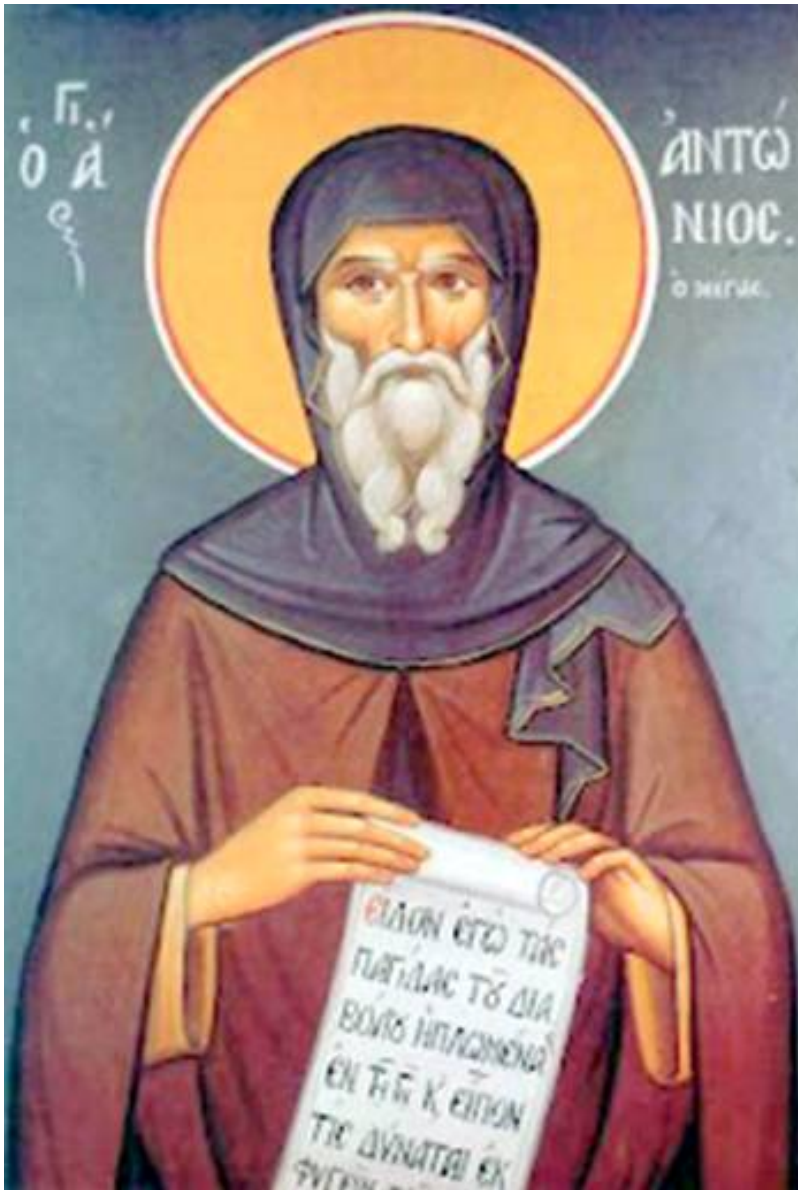

Ο Άγιος Αντώ νιος, ο Μέγας

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Δευτέρα, 31 Δεκέμβριος 2012 18:51 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 30 Ιανουάριος 2013 16:56

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, Ο ΜΕΓΑΣ.

Ο Άγιος Αντώνιος ο Μέγας, που η Εκκλησία μας γιορτάζει, στις 17 Ιανουαρίου, γεννήθηκε γύρω στο 251 μ.Χ. στην Κόμα της Αιγύπτου, από πλούσιους και ευσεβείς γονείς, οι οποίοι, πρώτοι του δίδαξαν, τις Χριστιανικές Αλήθειες. Όμως, δεν κατάφεραν να τον μορφώσουν, αλλά αυτό δεν τον εμπόδισε να ονομαστεί Μεγάλος, όπου ελάχιστοι άνθρωποι στην ιστορία της ανθρωπότητας, ονομάζονται, έτσι. Με τους γονείς του, επισκέπτονταν, τακτικά την Εκκλησία, όπου με ευλάβεια παρακολουθούσε, τις Ιερές ακολουθίες και κατάφερε να γνωρίζει από στήθους, όλες τις τελετές, που τελούνταν στο χώρο της. Από μικρός, δεν είχε απαιτήσεις, όπως συνήθιζαν οι νέοι της εποχής του, ούτε ενδιαφέρθηκε ποτέ, για πλούσια εδέσματα και για πολυτελή βίο. Εξαιτίας, της ολιγάρκειάς του, ήταν

Ο Άγιος Αντώνιος, ο Μέγας

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Δευτέρα, 31 Δεκέμβριος 2012 18:51 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 30 Ιανουάριος 2013 16:56

ευχαριστημένος, με αυτά που βρίσκονταν στο σπίτι του. Όταν, σε ηλικία 20 χρόνων έχασε τους γονείς του, τότε, μοίρασε όλη του την περιουσία στους φτωχούς, επηρεασμένος από την Ευαγγελική Περικοπή « Ει θέλεις τέλειος είναι, ύπαγε, πώλησόν σου τα υπάρχοντα και δος πτωχοίς». Στη συνέχεια, κατασκευάζει ένα μικρό κελί έξω από το χωριό του, γιατί μέχρι τότε δεν υπήρχαν ακόμη Μοναστήρια και αρχίζει τον Ασκητικό του αγώνα. Έτρωγε ελάχιστα, λίγο ψωμί και νερό, για μια φορά την ημέρα και πάντα μετά τη δύση του ήλιου. Προσεύχονταν, συνέχεια και άρχισε να εφαρμόζει, αυστηρή Ασκητική ζωή, που δεν άργησαν να κάνουν την εμφάνισή τους, οι σπάνιες αρετές του. Κατάφερε να γνωριστεί, με κάποιο Γέροντα Μοναχό, από τον οποίο διδάχτηκε, πολλά και ωφέλημα, που τον βοήθησαν να ενισχυθεί, στην άσκησή του.

Όμως, μ' αυτή του τη συμπεριφορά, κάποιος ενοχλήθηκε, που έψαχνε να βρει τρόπους, να τον ξεγελάσει. Δεν ήταν άλλος από το διάβολο, που δε θέλει να βλέπει άνθρωπο, να ζει, κοντά στο Χριστό. Βλέποντας και το νεαρό της ηλικίας του, πίστεψε, ότι χρησιμοποιώντας τα δικά του διαβολικά τεχνάσματα, εύκολα, θα τον κάνει δικό του. Αμέσως, βάζει σε εφαρμογή, τους διαβολικούς του σχεδιασμούς και άρχισε, να μεταμορφώνεται, προκειμένου, να πετύχει του σκοπού του. Γρήγορα βλέπει, ότι ο Άγιος Αντώνιος, δεν είναι εύκολη υπόθεση, όπως αρχικά υπολόγιζε, γιατί αντιμετώπιζε τις επιθέσεις του, με απόλυτη επιτυχία. Αφού είδε, ότι αποτύγχανε, σκέπτεται, να χρησιμοποιήσει τη βία, μήπως και τον συμμορφώσει, ευκολότερα. Χτυπά, λοιπόν, με τόση μανία τον Άγιο και αφού του γέμισε το ασκητικό του κορμί, από πληγές, τον άφησε μισοπεθαμένο. Κάποιος, που τροφοδοτούσε τον Άγιο με ψωμί και νερό, τον βρήκε και του πρόσφερε τις πρώτες βοήθειες. Γρήγορα τον μεταφέρει σε ασφαλές μέρος, όπου μαζεύτηκαν, οι φίλοι του και οι συγγενείς του και τον φρόντισαν, μέχρι, που τον έκαναν καλά. Αμέσως, αρχίζει να προσεύχεται και λέγει: « Όσο και να προσπαθήσετε, δεν μπορείτε να μου μειώσετε την αγάπη, που έχω, στο Σωτήρα μου Χριστό». Τότε ακούστηκε μεγάλος θόρυβος και κάνουν την εμφάνισή τους, άγρια θηρία και ερπετά, που προσπαθούσαν να τρομάξουν, ακόμη περισσότερο, τον Άγιο. Ο Άγιος, έδειχνε να υποφέρει και υπόφερε σωματικά, γιατί η ψυχή του, παρέμενε ακλόνητη και άφοβη. Όμως, κατάφερε να προσευχηθεί και να παρακαλέσει το Θεό, να τον λυπηθεί και να τον βοηθήσει. Ο Αγαθός Θεός, που άκουσε την προσευχή του Αγίου, τον απάλλαξε από τον τρόπο, που προκαλούσαν οι δαίμονες και του λέγει: « Αντώνιε, είμαι κοντά σου και περίμενα να δω τον αγώνα σου. Επειδή, δε λύγισες και τα υπέμεινες όλα με καρτερία, θα είμαι μαζί σου και θα σε κάνω ξακουστό, σε όλο τον κόσμο».

Έτσι, σε ηλικία 35 χρόνων, αποφασίζει να εγκατασταθεί, μόνιμα στην έρημο, όπου ο διάβολος, έκανε, τα αδύνατα δυνατά, για να τον εμποδίσει. Ξεπερνώντας με απόλυτη επιτυχία το κάθε εμπόδιο, κατάφερε να φθάσει, σ' ένα φρούριο, που ήταν γεμάτο από ερπετά και αφού έκλεισε την πόρτα του, εγκαταστάθηκε σ' αυτό. Αρχίζει, να προσεύχεται και να σκληραγωγεί το σώμα του, γιατί πίστευε, ότι, όταν βασανίζεται το σώμα, οι απαιτήσεις του, εξασθενούν. Η ψυχή, τότε δυναμώνει και αποκτά μεγαλύτερη διάθεση, για άσκηση. Οι φίλοι του, που τον έχασαν και τον αναζητούσαν παντού, με μεγάλη δυσκολία κατάφεραν να μάθουν, τη νέα του κατοικία. Μόλις πλησίαζαν το φρούριο, για να τον δουν, άκουγαν, παράξενες ανθρώπινες φωνές, που έλεγαν: « Φύγε από τον τόπο μας, τι ζητάς, μέσα στην έρημο;». Στην αρχή νόμιζαν, ότι κάποιοι, που τους ανήκει το φρούριο, προσπαθούν να εκδιώξουν, τον Άγιο Αντώνιο. Όμως, παρά τις προσπάθειες, που έκαναν, δεν έβλεπαν κανένα και αμέσως κατάλαβαν, ότι οι φωνές προέρχονταν, από τα πονηρά πνεύματα. Τότε, άρχισαν, να παρακαλούν τον Άγιο, να τους προστατέψει και εκείνος με τη σειρά του, τους απαντούσε, να μη τρομάζουν και να κάνουν, το Σταυρό τους, προκειμένου,

να τα απομακρύνουν. Έτσι, πολλοί από τους επισκέπτες, εκδήλωσαν το ενδιαφέρον, να ασκητέψουν, κοντά στον Άγιο. Σε λίγο χρόνο η έρημος, μεταβλήθηκε σε πολιτεία Μοναχών, με πολλά Μοναστήρια, που είχαν Πατέρα και Ηγούμενο, τον Άγιο Αντώνιο. Δεν παρέλειψε ποτέ να τους συμβουλεύει και να τους λέγει, για τις πολύτιμες εμπειρίες του, που τους έκανε να τον παρακολουθούν, με κομμένη την ανάσα. Τους δίδασκε, με ποιο τρόπο θα καταφέρουν, να καλλιεργήσουν τις αρετές τους, τονίζοντάς τους, ότι πρέπει να προσεύχονται συνέχεια, να νηστεύουν και να έχουν αγάπη μεταξύ τους.

Φθάνοντας έτσι, σε μεγάλο βαθμό πνευματικής τελείωσης, είχε και το σπάνιο χάρισμα, να κάνει θαύματα. Πολλοί ήταν οι ασθενείς, που βασανίζονταν από διάφορες παθήσεις και έφθαναν στο Μοναστήρι, προκειμένου, να ζητήσουν, τη βοήθειά του. Όλους αυτούς, τους έβαζε να προσευχηθούν με θέρμη, στο Σωτήρα μας Χριστό και αμέσως, θεραπεύονταν. Στη συνέχεια, όσοι απ' αυτούς εκδήλωναν ενδιαφέρον, να γίνουν Μοναχοί, τους δέχονταν, να ασκητέψουν κοντά του. Έτσι, άρχισε να δημιουργείται σοβαρό πρόβλημα στον Άγιο, γιατί δεν του έμενε χρόνος, ούτε να προσευχηθεί, αλλά και δεν ήθελε, να θαυμάζεται από τους ανθρώπους. Γι' αυτό, παίρνει την απόφαση, να αναζητήσει καινούρια κατοικία, στην περιοχή της Άνω Θηβαΐδας, που βρίσκονταν, σε πιο ερημική τοποθεσία. Και ενώ, ήταν έτοιμος, για αναχώρηση, ακούει κάποια φωνή, που του λέγει: « Πού πηγαίνεις Αντώνιε;». Ο Άγιος απαντά, ότι οι πολλοί επισκέπτες τον ενοχλούν και του ζητούν να κάνει θαύματα, που είναι πέρα από τις δυνάμεις του. Η ίδια φωνή, συνεχίζει και του λέγει: « Όπου και να πας Αντώνιε, οι άνθρωποι θα έρχονται και θα σ' ενοχλούν, γιατί σ' έχουν ανάγκη. Μόνο στο εσωτερικό της ερήμου, θα βρεις την ησυχία, που επιθυμείς».

Έτσι, ξεκινά μια πορεία, προς άγνωστη κατεύθυνση, όπου τελικά φθάνει, σ' ένα βουνό, όπου είχε άφθονο και δροσερό νερό και κήπους ακαλλιέργητους και αποφασίζει, να εγκατασταθεί σ' αυτό. Άρχισε αμέσως, να φροντίζει τους κήπους και συντηρούνταν μ' αυτά τα οποία, ο ίδιος παρήγαγε. Οι μαθητές του, που τον αναζητούσαν παντού, κατάφεραν να τον βρουν, μετά από αρκετή περιπλάνηση, πολλών ημερών. Μάλιστα φρόντιζαν να τον προμηθεύουν με ελάχιστο ψωμί, που του ήταν απαραίτητο, να συντηρηθεί. Όμως, ο μεγάλος του εχθρός ο διάβολος, έτριζε τα δόντια του, από αγανάκτηση. Δε μπορούσε να τον βλέπει, να προοδεύει πνευματικά και αυτός να κάθεται, με σταυρωμένα τα χέρια. Μαζεύει λοιπόν, όλα τα άγρια θηρία της ερήμου, δήθεν, ότι επιθυμούν να πιούν νερό και του καταστρέφουν, όλες του τις καλλιέργειες. Φάνηκαν δε, απειλητικά στον Άγιο, που του έδειχναν, τις άσχημες διαθέσεις τους. Με ανοιχτά τα στόματα, απειλούσαν να τον καταβροχθίσουν. Ο Άγιος κατάλαβε τις διαθέσεις τους και τους λέγει: « Αν ο Θεός σας έστειλε να με καταβροχθίσετε, σας πληροφορώ, ότι είμαι έτοιμος να το δεχθώ. Αν όμως, σας ξεγέλασε ο διάβολος, θέλω να απομακρυνθείτε, αμέσως, απ' εδώ». Με τις προσευχές, τις νηστείες και τις αγρυπνίες, κατάφερνε, να αντιμετωπίζει, με απόλυτη επιτυχία, όλα τα σατανικά τεχνάσματα.

Όμως, εκείνοι που τον γνώρισαν και τον έζησαν από κοντά και που στερήθηκαν τις πολύτιμες συμβουλές του, μόλις πληροφορήθηκαν τη νέα του κατοικία, έσπευσαν να τον συναντήσουν. Έτσι και πάλι, ο καινούριος τόπος διαμονής του, μεταβλήθηκε πολύ γρήγορα, σε πολιτεία Μοναχών, που είχαν Αρχηγό και νομοθέτη, τον Άγιο Αντώνιο. Όλους τους συμβούλευε και τους δίδασκε, με το παράδειγμα του, θεραπεύοντας συγχρόνως και τις όποιες ασθένειες της ψυχής και του σώματος. Μ' αυτή την ιδιότητα του γιατρού, διάλεξε ο Αγαθός μας Θεός, να τον στείλει στην Αίγυπτο, για να βρουν κοντά του παρηγοριά, όλοι οι λυπημένοι.

Πέρα όμως από την άσκηση παρακολουθούσε με αγωνία και τα προβλήματα της

Ο Άγιος Αντώ νιος, ο Μέγας

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Δευτέρα, 31 Δεκέμβριος 2012 18:51 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 30 Ιανουάριος 2013 16:56

Εκκλησίας και ιδιαίτερα της Εκκλησίας της Αιγύπτου. Όταν το 311, ξέσπασε ο διωγμός του Μαξιμίνου στην Αίγυπτο, εγκατέλειψε την έρημο και κατέβηκε στην Αλεξάνδρεια για να ενισχύσει τους διωκόμενους Χριστιανούς. Το ίδιο συνέβη και αργότερα, όταν η Εκκλησία δοκιμάστηκε από την αίρεση του Αρειανισμού στην Αλεξάνδρεια και μολονότι η ηλικία του ήταν πάνω από 90 χρόνων, αγωνίστηκε με θέρμη στο πλευρό του εμπερίστατου Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας, Μεγάλου Αθανασίου, αλλά και των Ορθοδόξων Χριστιανών.

Όταν μετά από πολυήμερη απουσία, γύρισε στο κελί του, συναντά κάποιους ειδωλολάτρεις μορφωμένους, οι οποίοι έδειχναν αποφασισμένοι, να τον κοροϊδέψουν, επειδή δεν ήξερε γράμματα. Ο Άγιος κατάλαβε αμέσως τις προθέσεις τους και τους ρωτά: « Ποιό από τα δύο προηγείται και ποιό ακολουθεί; Ο νους των γραμμάτων ή τα γράμματα του νου;». Εκείνοι με μια φωνή του απαντούν, ότι ο νους προηγείται και ακολουθούν τα γράμματα, επειδή ο νους βρήκε τα γράμματα. Αμέσως ο Άγιος, τους απαντά, ότι όποιος έχει υγιή νου, δε χρειάζεται γράμματα, για να θαυμάσουν και εκείνοι με τη σειρά τους, τα σπάνια πνευματικά χαρίσματα, του Αγίου Αντωνίου.

Ο Μεγάλος, όμως, Ασκητής και Καθηγητής της Ερήμου, Άγιος Αντώνιος, συμπλήρωσε ηλικία 105 χρόνων και γνώριζε πολύ καλά, πότε θα τον καλέσει, ο Σωτήρας μας Χριστός, κοντά Του. Έτσι, γύρω στο 356 μ.Χ. αφήνει την παρούσα ζωή και παραδίδει, την Αγία Του Ψυχή, στον Κύριό μας, με απόλυτη σωματική και πνευματική, υγεία. Ήταν στις 17 Ιανουαρίου και τη μέρα αυτή, γιορτάζεται, από την Εκκλησία μας.

Στη Βυζαντινή αγιογραφία και στις παραστάσεις της Χριστιανικής τέχνης, κατέχει μια, από τις πρώτες θέσεις. Οι παραστάσεις του Αγίου, ήταν και είναι συνηθισμένες και αγαπητές στα Ασκητήρια και στις Μοναχικές Αδελφότητες, της Αιγύπτου και της Συρίας, καθώς και στα Μοναστήρια, του τόπου μας. Κατά την παλαιοβυζαντινή περίοδο, η παράσταση του Αγίου Αντωνίου, χαρακτηρίζεται από τη ζωντανή έκφραση και το ρεαλιστικό χαρακτήρα, της Ελληνικής τεχνοτροπίας, της Αιγύπτου. Επίσης, κατά τη δεύτερη Βυζαντινή περίοδο, διασώζονται παραστάσεις του Αγίου, με τέτοια χαρακτηριστικά, που δε γνωρίζουμε αν ήταν αυτά τα πραγματικά, του Αγίου. Σχηματίζεται δηλαδή, μια ειδική τυπολογία, για κάθε Άγιο ή Ασκητή, που του αποδίδονται ορισμένοι ατομικοί χαρακτήρες και είναι παρμένοι, από το μοναχικό βίο που ζούσαν οι αγιογράφοι, είναι δηλαδή, οι κατά συνθήκες προσωπογραφίες. Έτσι, σχηματίστηκε η εικονογραφική διάταξη, που ο Άγιος Αντώνιος εικονίζεται, συνήθως στη θύρα της εισόδου από το νάρθηκα, στον Κυρίως Ναό. Συχνά, εικονίζεται πρώτος, μεταξύ των άλλων Ασκητών, ως « γέρων κοντοδιχαλογένης, έχων γυμνόν ολίγον τον πώγωνα και φορών σκεπάσματα» συνήθως, από τα δέρματα των προβάτων.

Τη γιορτή του Αγίου Αντωνίου, ο Ελληνικός λαός τη σέβεται εξαιρετικά, επειδή, αναγνωρίζει την Ασκητική του δύναμη και την προσωνυμία του « Μεγάλου», που του έδωσε η Εκκλησία. Κατά την ημέρα της γιορτής του Αγίου, οι νοικοκυρές δεν έκαναν καμιά εργασία, αλλά μόνο, σκούπιζαν το σπίτι (για το καλό) και γύριζαν τα στρώματα του καναπέ, πιθανότατα, επειδή η εποχή ήταν μεταβατική, από το δυνατό κρύο, στην άνοιξη. Έδωσαν, έτσι, αφορμή, να διατυπωθούν φράσεις με το όνομα του Αγίου Αντωνίου, όπως: « Είναι σωστός Αγιαντώνιος», που λέγεται συνήθως, για τους πολύ αδύνατους και ισχνούς, ή «έχει τ' Αγιαντωνιού την υπομονή». Επίσης στο μετεωρολογικό τομέα λέγεται, « Κακή ροπή τ' Αγιαντωνιού», που σημαίνει, το βαρύ χειμώνα ή τη θύελλα και την καταστροφή, που συμβαίνουν συνήθως τον Ιανουάριο, γύρω από τη γιορτή Του. Τον Ασκητή, Άγιο Αντώνιο, τον επικαλείται επίσης, ο Ελληνικός λαός και στα ξόρκια του, δηλαδή, προσπαθεί να αποτρέψει το κακό, με προσευχές.

Απολυτίκιο του Αγίου Αντωνίου:

Τον ζηλωτήν Ηλίαν τοις τρόποις μιμούμενος, τω Βαπτιστή ευθείαις ταις τρίβοις επόμενος, Πάτερ Αντώνιε, της ερήμου γέγονας οικιστής, και την οικουμένην εστήριξας ευχαίς σου. Διό πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Ακούστε το απολυτίκιο του Αγίου:

{mp3}ag-antonios{/mp3}

ΠΗΓΕΣ:

- 1). Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια.
- 2). Εγκυκλοπαίδεια, Πάπυρος Λαρούς.
- 3). Βίοι Αγίων, Εκδόσεις, « Ο Απόστολος Βαρνάβας», Ο ΜΕΓΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ.
- 4). Απολυτίκια Αγίων, Byzmusic.gr, π. Νικόδημος Καβαρνός.

Το βίο του Αγίου Αντωνίου, τον αφιερώ νω:

1. Σε όσες και όσους φέρουν βαπτιστικά το όνομα του Αγίου, να προστατεύεται η ζωή τους, από τη Χάρη Του.
2. Στην εγγονή μου Μαρκέλλα και στους γονείς της, με την ευχή, να τους προστατεύει στη ζωή, η Χάρη του Αγίου.

Σπήλι, 31 Δεκεμβρίου 2012.

Σταυριανάκης Κωνσταντίνος του Βασιλείου.

Θεολόγος, πρώην Διευθυντής, Γενικού Λυκείου Σπηλίου.

{JComments ON}